

Ur HumanistInfo nr 3/2010 har jag hämtat följande artikel av Christer Sturmark, ordförande i Humanisterna:

Sverigedemokraterna och islamisterna går hand i hand

Sverige står inför ett ödesval i september 2010. Vi riskerar att få ett högerextremt parti i riksdagen, med rötter i nynazistiska rörelser. De försöker kamouflera sitt främlingsförakt i religionskritik av islam, men det är lätt att genomskåda

Det går överhuvudtaget inte att tala om muslimer som en definierad grupp. Sverigedemokraternas enögda syn på muslimer bygger på missuppfattningen att religion är en egenskap – som hudfärg eller kön – snarare än ett självständigt ställningstagande som kan diskuteras, ifrågasättas och potentiellt förändras.

Sverigedemokraternas intellektuella haveri bygger också på missuppfattningen att muslimer är en folkgrupp, men så är inte fallet. Muslimer kan vara indier, indoneser, afrikaner, araber eller konverterade ursvenskar. De behöver inte ha något mera gemensamt än att de betecknar sitt religiösa ställningstagande och sina trossatser som "muslimska".

En muslim kan vara vit, svart, lesbisk (som den muslimska författaren Irshad Manji), feminist, konservativ, radikal, sekulär, from, rättrogen, socialistisk, liberal, jazzälskare, schackspelare, badmintonproffs eller doktor i teoretisk fysik.

Finns anledning att oroa sig

Finns det då någonting med koppling till islam som det finns anledning att oroa sig över? Ja, det finns det. Det som kallas politisk islam, eller kortare, islamism. När religionens dogmer och religiösa skrifers rättesnören görs till politik och juridik, då är religionen politiserad. Det är då den kan bli farlig. Detta alldeles oavsett om religionen är islam, kristendom, judendom eller någon annan av de religioner som brukar betecknas som världsreligioner. När en religion ur statens eller samhällets perspektiv betraktas som bättre eller överordnad (de) andra uppfattningar, då är inte kravet på det sekulära samhället uppfyllt.

Sverigedemokraternas desperata försök att formulera en antites till islam lyckas inte dölja det faktum att de ideologiskt går hand i hand med islamisterna. Liksom islamisterna vill Sverigedemokraterna se ett monokulturellt samhälle byggd på religiös etik och värdegrund. I islamisternas fall bygger det på islam, i Sverigedemokraternas fall på kristendom. Båda ideologierna menar att tron ska ligga till grund för samhällets politiska spelregler.

Sverigedemokraterna vill förbjuda samkönade äktenskap. De vill neka samkönade par att adoptera barn. Kvinnan har en annan roll i samhället än mannen i Sverigedemokraternas värld, en religiöst grundad föreställning som finns inom kristendomen likväl som islam.

Antisemitism förenar dem

De mer högerextrema inom Sverigedemokraterna möter också de mer extrema islamisterna i en annan brännpunkt: Antisemitismen. Hatet mot judarna kommer som klarast till uttryck när nynazister vandrar i samma demonstrationståg som Mohamed Omars antisemitiska följeslagare.

Sverigedemokraternas och islamisternas motsats är istället den sekulära humanismen. I humanisternas sekulära samhälle är både kristna och muslimer välkomna. I ett sådant samhälle har de mänskliga rättigheterna och den mänskliga friheten alltid företräde framför religiösa dogmer eller kulturella traditioner. Ingen människa ska behöva underkasta sig andra människors uppfattning om Guds vilja, om valet inte är självständigt och fritt.

Romantiska barndomsminnen

Sverigedemokraternas problem är att de längtar tillbaka till sina romantiskt färgade barndomsminnen. De längtar tillbaka till blomsterängen och till de röda husknutarna. De längtar tillbaka till en förvrängd bild av en sagovärld som de missuppfattar som Astrid Lindgrens. En värld där kvinnan stod i köket, där homosexualiteten var en sjukdom, där andra världskriget just lagt sig, där inget internet och ingen globalisering existerade.

Det är jobbigt att bli vuxen och våga möta världen som den faktiskt är: global, kosmopolitisk, pluralistisk och mångkulturell. Om samexistens ska vara möjlig i en sådan värld krävs först och främst respekt för de mänskliga rättigheterna och alla människors lika värde.

Christer Sturmark